



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobkyně: **Y. K.**, narozená dne X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2022, č. j. OAM-753/ZA-ZA11-ZA04-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Namítala, že v řízení před správním orgánem byla zkrácena na svých právech, když správní orgán nezjistil stav věci takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu. Správní orgán si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Dále nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Žalobkyně namítala, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu či případně udělení doplňkové ochrany. Namítala, že ji v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy a v případě jejího vycestování by došlo k rozporu s mezinárodními závazky. Žalobkyně dále namítala rozpor s č. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv, neboť žalobkyni by v případě návratu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobkyně uvedla, že se narodila na Ukrajině (tehdy území Sovětského svazu), kde žila do svých 7 let, dále žila ve městě X, které je v současné době součástí Ruské federace, a od 18 let žila ve městě X na Ukrajině. Většinu života žila na Ukrajině, kterou považuje za svoji vlast. Namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s jejím tvrzením jako její vlast označil Ruskou federaci.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

3. Žalovaný nesouhlasil s žalobními námitkami, neboť nedokládají žalobkyni namítaná porušení zákonných ustanovení. Při vydání napadeného rozhodnutí přihlédl k žalobkyni tvrzeným skutečnostem, shromáždil aktuální informace o situaci v zemi její státní příslušnosti. Žalovaný respektuje žalobkynin subjektivní vztah k Ukrajině, kterou cítí jako svoji vlast, ale pro účely posouzení důvodnosti její žádosti je vázán zákonem, a proto je stěžejní její státní příslušnost k Ruské federaci. Napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

IV. Doplnění žaloby

4. V doplnění žaloby žalobkyně opětovně namítala, že Rusko není její vlastní, za tu považuje Ukrajinu. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když není zřejmé, zda žalovaný „vlastí“ míní Ukrajinu nebo Rusko. Žalobkyně z Ukrajiny prchla před ruskou agresí, čímž se žalovaný nezabýval.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 8. 2022. V rámci poskytnutí údajů k žádosti a dále během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se narodila v X na Ukrajině (bývalý SSSR), je ruské národnosti a ruské státní příslušnosti. Dorozumí se rusky a ukrajinsky, vyznává pravoslavné náboženství, je svobodná a má dvě zletilé děti žijící v Rusku a Finsku.

Do roku 2007 bydlela ve městě X v Rusku a poté ve městě X na Ukrajině, povolení k trvalému pobytu na Ukrajině dostala v roce 2011. Vlastní jeden bytu v Rusku (X) a tři na Ukrajině (X a X). Pracovala jako manažerka. V Rusku ani na Ukrajině neměla žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, nebyla trestně stíhaná, neměla problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví atd. Poslední dny na Ukrajině strávila ve sklepě bez elektřiny a vody.

8. Do České republiky se dostala dne 15. 3. 2022 mikrobusem na ukrajinsko-slovenskou hranici, poté přes hranici pěšky, kde ji vyzvedli známí a odvezli do Pardubic. Cestovní doklad má platný do 9. 10. 2024. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se jí nelíbí politická situace v Rusku, je proti válce. Na Ukrajinu, kde dlouhodobě bydlí, se kvůli válce vrátit nemůže. V České republice má partnera, který je Ukrajinec, pracuje zde od roku 2020 a žalobkyně s ním zde chce žít. Spolu jsou od roku 2016. Žalobkyně se do Ruska vracet nechce, svůj život má na Ukrajině, kam se chce vrátit, až skončí válka. Požádala o udělení víza strpění, které jí nebylo uděleno, protože není ukrajinskou státní příslušnicí.
9. Před samotným vypořádáním žalobních námitek považuje krajský soud za vhodné uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž v tomto případě žalobkyně konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby, resp. žalobních bodů předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud tedy žalobkyně v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen zcela v obecné rovině, aniž by poukázala na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, v č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl, že: „*smyslem uvedení žalobních bodů § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (...). Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej*“.
10. Nejprve se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobkyně spatřovala v tom, že není zřejmé, v jakém kontextu žalovaný užívá pojem „vlast“, tj. zda je vlastní míněna Ukrajina, tak jak jí vnímá žalobkyně, nebo je vlastní míněno Rusko, které pro žalobkyni vlastní ani cílovou zemí není. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné, a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z něj zřejmé, jak soud ve věci rozhodl, z jeho odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Z napadeného rozhodnutí

jednoznačně vyplývá, že se žalovaný zaobíral azylovými důvody na straně žalobkyně, jakožto ruské státní příslušnice, ve vztahu k Ruské federaci, není tedy tak pochyb, k jaké zemi byl pojem „vlast“ žalovaným užit. Skutečnost, že stěžovatelka nesouhlasí se závěry žalovaného, sama o sobě nepřezkoumatelnost nezpůsobuje. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

11. Žalobkyně dále namítala vady řízení, které spatřovala v tom, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné. Těmto námitkám však nelze přisvědčit. Správní orgán při posouzení věci vycházel z tvrzení žalobkyně, když toto bylo pro objasnění skutkového stavu zcela dostačující ve smyslu zjištění stěžejní skutečnosti pro dané řízení, kterou je státní příslušnost žalobkyně. Nebylo tak v žádném případě nutné, aby správní orgán v tomto směru něco dalšího zjišťoval a prováděl dokazování. Pro zjištění důvodnosti žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany pak žalovaný vycházel z dostatečného množství podkladů, kterým byl protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 8. 2022, zpráva Freedom House 2022 – Svoboda ve světě 2022 – Ruská federace ze dne 16. 3. 2022, informace Agentury Evropské unie pro azyl – zacházení s protestujícími demonstranty, novináři a ochránci lidských práv od invaze na Ukrajinu ze dne 4. 7. 2022, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci – Přehled údajů o zemi za rok 2021, Ruská federace ze dne 3. 8. 2022, informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 30. 6. 2022, informace OAMP – Ruská federace – Systém registrace místa pobytu ze dne 29. 3. 2022. Z těchto podkladů správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav, který také v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil. Námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.
12. Dále žalobkyně vytýkala žalovanému nesprávné vyhodnocení existence azylových důvodů na její straně a nesprávný závěr žalovaného o vlasti žalobkyně. Ani tyto námitky však krajský soud, jak je rozvedeno níže, neshledal důvodnými.
13. V souvislosti se shora uvedeným považuje krajský soud za nutné předesílit, že předmětem řízení o udělení mezinárodní ochrany je pouze posouzení nutnosti poskytnutí mezinárodní ochrany proti zemi původu a nikoli proti třetímu státu. Podle zákona o azylu se zemí původu rozumí stát, jehož občanství cizinec žádající poskytnutí ochrany má, popřípadě je-li osobou bez státního občanství, stát jeho posledního trvalého bydliště. V posuzovaném případě má žalobkyně žádající poskytnutí mezinárodní ochrany ruské státní občanství. Zemí původu, vůči které se posuzuje její žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, je tedy Ruská federace, jak správně uzavřel žalovaný. Pro posouzení žádosti žalobkyně se tak za její vlast považuje Ruská federace, již je státní občankou. Subjektivní vztah žalobkyně k zemi jejího původu či jiné zemi není v tomto kontextu relevantní.
14. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle něž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
15. Pronásledováním se podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně neuvedla členství v politické straně, ani žádné jiné politické aktivity.
17. Podle čl. 10 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) pojem politických názorů zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal. *„Zastávání politických názorů lišících se od názorů vlády není samo o sobě důvodem k nárokování si právního postavení uprchlíka, a žadatel musí prokázat, že skutečně má obavy z pronásledování pro své názory. Předpokladem toho je, že žadatel zastává názory, které nejsou tolerovány ze strany úřadů a které kritizují jejich politiku a metody. Dále to předpokládá, že tyto názory se staly předmětem pozornosti úřadů nebo jsou jimi přisuzovány žadateli.“* (Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany. Praha: Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, 2006, s. 20).
18. Krajskému soudu tedy nezbyvá než shodně s žalovaným konstatovat, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě a žalovaný o neudělení rozhodl správně.
19. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobkyně ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně během správního řízení neuvedla žádné důvody, které by vypovídaly o její obavě z pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b). Jako důvod obav uvedla obecný nesouhlas s ruskou

politikou v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině, když na Ukrajině žila od roku 2007. Závěr žalovaného o tom, že žalobkyni po návratu do Ruské federace nehrozí žádné konkrétní problémy, natož azylově relevantní pronásledování, založený na souhrnu aktuálních informací o Ruské federaci, vč. poznatků o uplatňování cenzury ze strany státu, omezování svobody slova, potírání protiválečných názorů a demonstrací, je v kontextu s její politickou pasivitou správný.

20. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobkyní tvrzeny. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je záležitostí správního uvážení žalovaného a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
21. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.
22. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou uvedeny v ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle ustanovení §14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, nebyly v průběhu řízení shledány žádné skutečnosti, které by osvědčovaly

hrozbu uložení či vykonání trestu smrti. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu.

24. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na skutečnost, že byt v Ruské federaci panuje obecně špatná a problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze z toho obecně vyvozovat, že by všichni obyvatelé země byli vystaveni azylově relevantnímu zacházení. Vždy je totiž potřeba přistoupit ke každé jednotlivé žádosti o ochranu individuálně. V daném případě v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly správní orgán k přesvědčení, že by žalobkyně mohla být vystavena vážné újmě ve smyslu uvedeného ustanovení.
25. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v Ruské federaci neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by odůvodňoval udělení této doplňkové ochrany; žalovaný přitom vzal do úvahy i bezpečnostní incidenty na ruském území, k nimž dochází v souvislosti s ruskou invazí na Ukrajinu.
26. Žalovaný dále konstatoval, že nebylo zjištěno, že by vycestování žalobkyně do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, správně tak vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány.
27. Za podmínek v ustanovení § 14b zákona o azylu se poskytne doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Žalovaný nezjistil, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně, proto správně vyhodnotil, že ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu nebyly dány.
28. Krajský soud rozumí nesouhlasu žalobkyně s politikou současné politické reprezentace v Ruské federaci i z toho plynoucí nevoli vrátit se tam, svou situaci však žalobkyně musí řešit podřízením se režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, když důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem na situaci žalobkyně nedopadají.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 23. ledna 2023

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce